

Ukázka z knihy:

Osudový partner

Nekráčej přede mnou, možná za tebou nepůjdu ... Nekráčej za mnou, možná tě nedokážu vést ... Kráčeť vedle mě a buď můj přítel.

Někdo se mě zeptal, zda existuje člověk, se kterým je nám osudem dáno žít celý život. Přišla tato odpověď z vesmíru:

Ten, koho potkáte vás učí a když pochopíte, odchází. Není tam natrvalo a záleží jen na vás, zda ho budete chtít mít a držet se starého, či pojmete něco nového. Vše je o učení. Takže se nedá říci, že některý vztah je trvalý. Je to o mně, zda chci, aby byl trvalý nebo chci, aby se změnil v přátelství. Vše je v prožitku touhy člověka a podle toho se mu mění svět. Čím více opouští sny a touhy, tím více si vystačí sám a neprahne po přízni toho druhého.

Každý hledáme v životě toho "pravého partnera.".Ptáme se: "Kdy už přijde ten pravý?" Chceme spojit svůj život s někým, s kým se shodneme úplně ve všem a bude nám připadat jako součást nás samých. Ale kdo to vlastně ten pravý partner je? Většinou to bývá naše osudová láska.

Přijde někdo, kdo nás tak hluboko zasáhne, že si myslíme, že s nikým jiným nedokážeme být tak šťastni jako právě s tímto člověkem, a tak se tomuto partnerovi úplně odevzdáme.

Potkáme osudovou lásku a zdá se nám jako bychom splynuli s tím druhým, ale naopak, časem se vše dostane do protiváhy a nás najednou tato osudová láska trápí. Když totiž přijde osudový partner, je to jako by přišla druhá část nás samých, ale časem v nás tato druhá část nás samých vyvolává nepříjemné pocity. Rány, které se špatně hojí. Ale protože milujeme, odpouštíme a znovu se vrháme do tohoto vztahu. A znovu jsme zraněni a ono se to opakuje tak dlouho, dokud nemáme své srdce úplně nadranc, že si řekneme a dost, už nemůžu, musím z toho pryč. Ale když odejdete, zase vás tato osudová láska stále pronásleduje a vy, protože máte srdce obsazené právě tímto člověkem, nepustíte do svého srdce nikoho jiného a jen se trápíte pro člověka, kterého máte v srdci.

Pokud zůstaneme s člověkem, kterého milujeme tak dlouho, až naše srdce je natolik zlomené,

Osudový partner aneb proč nám přichází do života

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 12 Březen 2010 20:55 - Aktualizováno Čtvrtek, 30 Květen 2013 11:26

že spíše začneme toho druhého nenávidět, jsme schopni se uzdravit. Naše srdce, aby se mohlo uzdravit, musí být tolikrát zraněno, že už mu to ani nevádí. Už ví, že to lepší nebude.

Pak teprve člověk může dojít k uvědomění, a nalézt nový životní směr k sobě.

Říkáme si: "Proč mě můj partner zraňuje, když ho tolik miluji?" Ale on vás nezraňuje, vy se zraňujete sami. Vše, co vás zraňuje, jsou jen vaše témata, která nemáte zpracována a tato druhá polovina vás samých, vám přišla vaše stíny ukázat a učit vás s nimi zacházet. Takže osudový partner nás může hodně naučit a většinou na něho vzpomínáme jako na člověka, který nám dal velkou lekci.

Nejdříve žijeme ve společnosti a hledáme partnera, se kterým bychom mohli žít, nakonec ho najdeme a já slyším: "Já s ním ani nežiju, musím chodit od něho i pryč do společnosti, tam teprve žiju." Sníme o tom, že vše budeme dělat spolu a nakonec spolu neděláme nic. My ženy jsme romantičky a tak chceme stále s partnerem něco hezkého prožívat.

Naplánujeme hezký výlet a snažíme se o pohodu, ale partner je otrávený, že musel jet s námi. Jeden známý mi povídá: "Už mi to slovo "výlet" leze krkem."

A my si myslíme, že partner musí být stejně nadšený jako já, že spolu někam jedeme. Partner jede jen z povinnosti, proto je žena otrávená, když mu třeba poví: "To je hezký, vid'?" A on k tomu dá nějakou nemístnou poznámku. Žena si řekne: "Kdybych ho nevnímala nebo kdybych si ho nevnímala, bylo by mi líp." Ale proč si ho všímá, když on o to nestojí? Proto, aby mohla vše prožívat s ním, ale jemu je to jedno.

Ona je celý výlet u jeho pocitů. Stále jí jde o to, aby se mu výlet líbil a ani si ho nemůže vychutnat. Kdyby jen vnímala věci okolo sebe a nevnímala jeho a jeho nálady, cítila by se dobře. Na to mi žena řekne: "Ale to můžu jet na výlet sama." A proč ne?

Dnes, když jedu na výlet, je mi jedno, zda jedu sama nebo s někým. Prožívám to totiž stejně. Již nevnímám toho druhého, ale vnímám věci okolo sebe, proto se budu cítit stejně ať už sama nebo s někým. Již mi nezáleží na jeho prožitcích, ale na mých prožitcích.

Pamatuji si, když mi přišel do života, jak jsem si myslela "osudový partner." Dívali jsme se spolu na film, který se týkal vztahu. Můj partner se na mě podíval až mě zamrazilo a povídá: "Ale já ti nechci ubližovat, já musím odejít" a začal plakat. Jako by mi někdo vrazil nůž do břicha, říkala jsem si, co mi to povídá za nesmysly, prostě jsem to nechápala. Vesmír mi však stále říkal, že se s tímto mužem budu muset rozejít, že naše cesty jsou rozdílné. Nechtěla jsem to připustit, vždyť jsem teď konečně našla partnera svých snů.

Jednou v noci, když jsem spala, slyším: "Mami, mami." Bylo to tak přítomné, že mě to probudilo. Před postelí stál duch mé dcery v kostkované košili bez hlavy a bez rukou. Za chvíli tento přízrak zmizel, přitom ale moje dcera klidně spala na posteli vedle mě. Byl to pro mě tak silný zážitek, že jsem šla meditovat do obýváku. Medituji a najednou jasně cítím, že mi někdo 3x klepe na koleno. Proberu se, abych viděla, kdo tam se mnou je a vidím před sebou anděla, který mi říká: "Neboj se, je o tebe postaráno." A ihned zmizel. Bylo to pro mne silné kafe. Druhý den jsem se sešla se svým přítelem a on mne po čtyřech letech od informace, že mi nechce ubližovat, napadl. A na pomoc mi přišla moje dcera v kostkované košili, kterou nosila zřídká.

Osudový partner aneb proč nám přichází do života

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 12 Březen 2010 20:55 - Aktualizováno Čtvrtek, 30 Květen 2013 11:26

Uvědomila jsem si, že i životní lekce jsou nám již předurčeny. Ale andělé jsou stále s námi a ví, že i taková lekce je pro nás důležitá, abychom pochopili: A bez této zkoušky neumíme k poznání dojít. Můj přítel mi před touto situací říkal: "Kdy už se ti konečně rozsvítí."

Po této situaci se mi opravdu rozsvítilo. Když jsem si dříve vykládala karty na náš vztah, nechápala jsem, že nám oběma vychází boží oko, když se mi jevil negativní. Myslela jsem si, že já jsem ta lepší a on ten horší, ale on mi jen ukazoval mé horší já, které bylo ukryto ve mně - strachy, závislosti, lpění, vlastnictví.

Oba jsme pod ochranou vesmíru a vzájemně se spolu něco učíme.

Žádná duše není špatná, každá se jen učí. Vesmír mě stále upozorňoval na to, že se budu muset s tímto člověkem rozloučit, protože každý máme jinou cestu. On musí ještě probouzet další duše a i já musím učit další duše, každý však jiným způsobem. On v podvědomí cítil, že mi bude muset ublížit a i když se tomu rozumově bránil, stejně ta situace nastala a já zase i když se mi nechtělo, musela jsem touto situací projít. Učení pro nás pro oba. Pro mě kam až může vztah zajít, když nedávám hranice a on, že násilím nic nezmůže.

Přišel mě naučit vážit si sama sebe a mít se ráda. Ať se to zdá jakkoliv nelogické, konal zde pro mě pozitivní úlohu.

Osudový partner přichází hlavně proto, aby nás naučil rovnováze rozumu a citu, nezávislosti, mít se ráda a prostě u každého, aby odkryl to, co ještě neumí a co se má naučit, aby byl celistvý. Takže osudový partner je opravdu naší druhou polovinou, ale tou stinnou. Odkrývá ještě naše stíny, strachy, závislosti.

Jsou to většinou osudové vztahy z minulosti a vztahy, na kterých se daní jedinci domluvili ještě před vstupem na tento svět. Jeden řekl tomu druhému:

"Tohle se máš ještě naučit, tak já přijdu a pomůžu ti s tím." A když se to naučíme, většinou tento osudový partner odchází nebo zůstaneme jen dobrými přáteli.

Takže se nedá říci, že je někdo negativní. I negativní člověk v této společnosti má svou roli, aby rozhýbal toho druhého ke změně a když se mu to podaří, odchází učit podobnou bytost stejné roli jako tu předchozí.

Např. sebevědomý nebo agresivní muž si vždy bude hledat ženy, které nebudou mít příliš velké sebevědomí a většinou právě v těchto typech mužů vidí oporu v životě a kolikrát si ani neuvědomují za jakou cenu.

Tím, že je tento typ osobnosti muže ničící, musí si žena stále více uvědomovat, že oporu musí najít v sobě a tím sílí. Nakonec zjistí, že tento muž jí žádnou oporou není a tam končí role dotyčného muže. A on jde učit zase jinam. Takto se učíme jeden od druhého.

Smyslem toho všeho je, abychom našli ne toho pravého partnera - tu druhou polovičku, ale abychom našli sami sebe, svou druhou polovinu.

Když se v nás konečně spojí cit a rozum, jsme v harmonii a rovnováze, nemáme zapotřebí hledat někoho k sobě, neboť my jsme spokojení sami se sebou, my se máme rádi a

Osudový partner aneb proč nám přichází do života

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 12 Březen 2010 20:55 - Aktualizováno Čtvrtek, 30 Květen 2013 11:26

---

nepotřebujeme nikoho, aby nám ke spokojenosti mazal med okolo úst, dokazoval nám, jak nás miluje, kupoval si nás dárky a byl nám oporou.

Když se nemáme rádi, snadno si nás někdo tímto koupí, snadno naletíme na pěkná slova, dary, přesvědčování a pomocnou ruku. Myslíme si, že to tak bude stále, ale nic netrvá věčně a proto se časem divíme, že ten druhý už není to, co býval. Dosáhl svého, nebo si zvykl na zaběhnutý stav věcí, tak proč by se dál snažil.

Když se máme rádi, již nehledáme toho pravého, protože víme, že ten pravý je v nás a nikde okolo nás. Vše, co hledáme, máme v sobě. Jak klady tak i zápory a pokud se ještě potřebujeme zbavit některých záporů, aby mohlo umřít naše ego, neboť ego - náš rozum - nám brání v tom, abychom prožívali klid a lásku, přitáhneme si do života vždy takového partnera, který nám pomůže odkrýt naše nitro, aby nám pomohl poprat se s vlastními záporu.

Když duše najde sama sebe, nepotřebuje se již na nikoho vázat a dokáže být jak sama, tak s každým. Nedělá rozdíly, protože ona má vše v sobě zpracováno, jak klady tak i zápory a proto nerozlišuje zda tento je lepší a ten horší, bere každého takového, jaký je.

Duše již pochopila, že vše se vyvíjí stále stejně a pokud jsem zpočátku zamilovaná a vztah je krásný, je jen otázkou času, kdy to bude jinak a proto už nehledá krásu v jiných, ale v sobě.

Každá duše je zde z nějakého důvodu, má něco pochopit, něco se naučit.

A kdo nás učí? Ti ostatní, se kterými se setkáváme. Naše osobnost se formuje přes mezilidské vztahy, ty nás zkušenostmi učí měnit přístup k okolí, mění nám myšlení. A protože chceme být šťastni, stále štěstí hledáme a myslíme si, že ho nalezneme v podobě nalezení svého druhého já - partnera. Naše druhé já nás v životě může hodně naučit a proto tolik toužíme nalézt tu naši druhou polovičku.

Ale pravda je jiná. Všechno co se učíme, a nejvíce se můžeme naučit právě prostřednictvím našeho osudového partnera, nás vede k naší vlastní druhé polovině naší osobnosti. Vede nás to cestou domů, k sobě. Pokud nemilujeme, nesnažíme se tolik. Pokud milujeme, snažíme se o naše štěstí ještě více a tak si hlouběji dokážeme sáhnout do svého nitra, i když to bolí.

Nejvíce hledáme štěstí ve středním věku a tam se také nejvíce učíme. Může to být doba od našich 18 let do 50 let nebo 60 let. Dle toho, jak rychle se učíme. Proto se člověk ve stáří cítí mnohdy spokojenější než dříve. On totiž už nic nehledá, už prošel životními zkušenostmi, které ho zdokonalily, a ví, že není co hledat, že vše má uvnitř sebe. Je to dáno i poklesem sexuální aktivity a proto se člověk vrací k přírodě a jejímu bohatství.

Sexuální aktivita nás obtěžuje a neustále vrhá do dalších a dalších vztahů. Ale právě jejím prostřednictvím hledáme sami sebe. Kdyby nás neobtěžovalo naše libido, nesnažili bychom se tolik s někým splynout a to by nás nevedlo do dalších vztahů s někým, s kým se máme učit. Ale protože se máme něco naučit a pokud to ještě neumíme, bude na nás tlačit naše touha s někým splynout, abychom se co nejvíce ze vztahu naučili.

Osudový partner aneb proč nám přichází do života

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 12 Březen 2010 20:55 - Aktualizováno Čtvrtek, 30 Květen 2013 11:26

Jedna žena mi napsala: "Chybí mi ještě muž fyzicky, neumím přeměnit tuto energii a sama to není ono. A když se s ním vyspím, tak se hned zamiluji a je zle." Tato žena potřebuje ještě k tomu, aby se cítila dobře, pohlázení od druhých, ještě si ho neumí dát sama.

Jiná žena mi napsala: "Když jsem jednomu muži vytkla: Proč, když se mu to se mnou tak líbilo, se vrhl k jiné ženě, napsal mi, že neumím prohrávat! To mě dostalo. Netušila jsem, že vztah je boj." Tato žena si začíná uvědomovat, že vztah není jen o odevzdání se druhému, že může být i o zradě. Tudíž tu důvěru musím hledat v sobě a ne v druhém.

Střední věk, je věk, ve kterém se máme naučit to, proč jsme sem přišli. Po přechodu již odpočíváme a zklidňujeme se.

Člověk, který nachází stále více sám sebe, bude mít stále menší chuť na sex a stále menší chuť s někým splynout. Vždyť on je spokojený sám se sebou, se svojí volností a tak se už nechce na někoho vázat a být jím vázán. Už je svobodný a to ve všem i po stránce sexuální. Tato stránka již pro něho nehraje tak velkou roli a proto se nemusí chtít na nikoho vázat. Bude se cítit dobře sám, protože ví, že není co hledat. On totiž našel svoji druhou polovinu sebe a proto se cítí dobře.

V životě hledáme tuto druhou polovinu sebe mimo sebe a proto ji v žádném vztahu nemůžeme nalézt. Teprve, když toto pochopíme, můžeme být šťastni.

Zdroj: Zdenka Blechová "Osudový partner aneb proč nám přichází do života"